

slaget om Aldersklasser. Det har man ikke villet, og jeg har nu hørt mange Udtalelser mod disse Bestemmelser om Aldersklasser. Jeg skal ikke komme dybt ind paa de Betænkkeligheder i forskellig Retning, som den højtærede Indenrigsminister syntes at nære, og som jeg tror ere meget overdrevne, f. Eks. naar han troede, at naar den Halvdel af Vælgerne, der længst havde været Vælgere i Kommunen, valgte Halvdelen af Kommuneraadets Medlemmer, skulde det sætte den yngre Del op i en Slags revolutionær Tilstand mod den ældre, thi der er intet ulogisk, for ikke at tale om, at der ikke er noget udemokratisk i en saadan Bestemmelse. Den falder i Virkeligheden i Traad med dette, at man siger, at indtil en Mand er 25 Aar, har han ingen Stemme; naar han bliver 25 Aar, faar han en Stemme, og naar han efter nogle Aars Forløb har gennemgaaet en Udvikling gennem sin private Virksomhed, gennem sin Deltagelse i Kommunens Anliggender og det offentlige Liv, faar han større Indflydelse. Det Hovedargument, den ærede Ordfører anførte herimod, lød saaledes: Hver Mand en Stemme, det er der ingen Vej udenom. Dette lød for mig som et af disse Fyndord, som jeg ikke kan lide. Der er intet, der har gjort mere Skade i dansk Politik i den sidste Menneskealder end doktrinære Slagord, og dette faldt omtrent i samme Retning, og det faldt tillige ret uheldigt, thi for det første faa de, der ikke ere 25 Aar, jo ingen Stemme, og for det andet har ogsaa den højtærede Ordfører selv fundet en ganske udpræget Vej udenom, idet han i sit eget Tilbud giver Enkeltmand lige saa meget Stemme som en halv Kommunes samtlige Vælgere, saa der vilde intet som helst Brud være paa hans eget Tilbud, om han ogsaa gav Folk en Stemme mere paa et Omraade, hvor Lensgreven og Arbejderen maatte følge Trop, naar de vare af samme Alder, for at opnaa denne Stemme, medens Lensgreven efter det Tilbud, den ærede Ordfører selv stiller, paa Forhaand faar saa meget Stemme som en halv Kommunes samtlige Vælgere. (*En Stemme: En Trediedel.*) Nej, saa meget som en halv Kommunes samtlige Vælgere.

Den højtærede Indenrigsminister sagde med Henblik paa Spørgsmaalet om Oprettelse af disse Aldersklasser, som ikke give et stort, men dog forhaabentlig noget Værn i Kommunerne for en rolig Udvikling, at den Løsning kunde man ikke vente vilde staa. Ja, men tror den højt-

ærede Minister, at en Løsning, der bibeholder de privilegerede Vælgere til Amtsrådet, vil staa? Den højtærede Minister kunde blot lægge Mærke til, hvad det ærede Medlem for Assens (Berntsen) sagde, at lade vi den staa, betyder det bare, at det er det første Skridt, der nu er taget, og saa tage vi det næste i anden Omgang. Og der vil saamænd, hvis vi faa en Valgretsreform paa dette Grundlag, ikke være ret mange Mennesker her i Landet, der i næste Omgang ville række Haanden op til Værn for de privilegerede Vælgere til Amtsrådet.

Naar vi nu staa uden en Løsning af Valgretsreformen, forekommer det mig, som om det skyldes enten Modvillie mod at faa en Løsning netop nu eller en forfejlet Taktik, idet man har glemt Skriftens Ord om at lade Snorene falde paa de liffige Steder. Hvis man ikke havde været saa optaget af at finde paa, hvad der passede de Godsejere, man nu tænkte sig, at man skulde arrangere sig med, men havde ladet Snorene falde paa lifligere Steder, kunde man utvivlsomt i dette Øjeblik have staaet med en Løsning af Valgretsspørgsmaalet, der ikke gjorde noget Skel efter Stand eller Penge, men som dog havde beholdt noget Værn for den Middelstand i By og paa Land, som Regeringspartiets Tilbud ikke vil kendes ved. Jeg kan kun beklage dette Resultat, fordi det kun kan medvirke til, at der rejses en ny Hindring for en fornuftig politisk Udvikling her i Landet, hvorved vi kunne komme lidt bort fra de gamle snærende Partibaand, som i Virkeligheden dominere alt for meget baade paa det politiske og paa det saglige Omraade, og naa til Tilstande, hvor de Vælgere ude i Landet, som naturligt høre sammen, kunne finde hverandre.

Det ærede Medlem for Assens udtalte Haab for Fremtiden, og den højtærede Indenrigsminister gjorde det samme. Ja, man kan jo kun slutte sig til dette Haab og ønske, at man til næste Samling maa kunne naa et Grundlag, paa hvilket der kan opnaas en virkelig Overenskomst, saa man undgaar at skulle høre den Krigstrumpet, det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) i Slutningen af sit Foredrag stødte saa stærkt i. Men det praktiske Resultat, vi i dette Øjeblik, takket være enten Modvillien mod en Løsning eller den forfejlede Taktik, staa overfor, er jo dette, at vi nu skulle stemme for eller imod det oprindeligt fremsatte Forslag, dette Forslag, der jo paa visse væ-